

efterat den havde gjort Fyldest for Løftet og gjort Fyldest fremfor alt hiin Februari Nat, da der blev stormet imod dens Bolde, gjorde den Erfaring, at der, om jeg ikke seiler, var noget utydeligt i det kongelige Løfte, saa at det ikke var let at afgjøre, om det, som var lovet Kjøbenhavns Borgere og deres „Efterkommer“, angik deres Descendenter i physisk Forstand, eller angik de kommende Borgere i Staden Kjøbenhavn, gjorde den Erfaring, at Tidens Udviklingsgang blev en ganske anden, end man, da Løftet gaves, havde forubseet, saa det blev med den frie Rigens Stad og Stand og med de adelige Privilegier noget temmelig ukjendeligt og ubetydeligt, men som ikke tog sig det til Hjerte, og som, skøndt den fremdeles, om jeg ikke seiler, fik en Extrabelønning kort efter Souverainitetens Indførelse derved, at man anlagde et Kastel, for at holde den i Orden, heller ikke syntes at tage sig Skigt til Hjerte, men desuagtet ved det attende Aarhundredes Begyndelse, da Carl XII begyndte sin Krigerbane med en Landgang ved Humlebæk, stod under Waaben igjen, ja medens den saae 3 allierede Flaader ligge for Byen, som truede at bombardere, lige freidigen greb til Waaben, fordi Kongen og Hæren havde andensteds at gjøre, — en Stad, der saa, for at jeg skal minde derom, 100 Aar derefter, kæmpede paa Kjøbenhavns og Danmarks mindeværdige 2den April, — en Stad, der i den jammerlige Tid i Europa, medens et revolutionært Militair og Grobrer-Tyranni gjennemstormede vor Verdensdeel fra dens ene Ende til den anden, og da der næsten ikke gaves nogen Hovedstad, uden at den flere Gange saae sig besat af fjendtlige Tropper, var den eneste Hovedstad, der forsvarede sig, den eneste Hovedstad, der, skøndt forladt af Hæren og forladt af Hovedet, desuagtet førte sine Borgere paa Boldene, og lod dem ståa der og forsøge paa forgjæves at kæmpe imod tifold Dvermagt, medens de saae deres Huse afbrændte og lagte i Gruus — en Stad endelig, der siden 1848 har ganske særegne Fortjenester af vort Fædrelands Udvikling, fordi den har givet et Exempel, som har vakt Europas Beundring paa, at ligesom det danske Folk i det Hele har viist, at det har kunnet

gjøre et magtigt Fremmskridt i rolig Bevægelse, saaledes ogsaa Hovedstaden, hvad ingen anden Hovedstad har formaaet midt i disse bevægede og revolutionaire Tider, har vidst fuldkommen at sikkre sig selv, at sikkre Kongen inden sine Bolde, at sikkre Rigsdagen Frihed til at debattere, saa at der næsten ikke engang har kunnet høres en Smule Rygte i fremmede Lande om, at der her skulde været Spor eller Tanke til Noget af det, der ellers er foregaaet i Hovedstæderne trindt om i Europa. Det er denne Stad, hvis Borgervæbning vi skulle til at votere en Lov for. Og vel veed jeg meget godt, at der er Ingen i dette Thing, som ikke mindes alt dette; jeg veed det meget godt, at der er Ingen i dette Thing, som ikke deler de Følelser med mig, der have bevirket, at jeg har tilladt mig at give Hovedstaden dette lille Billedsbyrd. Men jeg troer dog, at det slet ikke er til nogen Stæde, at man netop nu kommer det ganske særdeles ihu, idet jeg skal henholde mig til, hvad jeg eengang før har havt Kællighed til heri Thinget at yttre, at man saare let, ja altfor let, over at sikkre paa det Smaa og at debattere angaaende det Enkelte, ja næsten over Redactions-Spørgsmaalet, glemmer de store Hovedpunkter, hvorpaa det egentligen kommer an.

Det er altsaa denne Stad, som skal have en Lov angaaende sin Borgervæbning. Og nu hører jeg nok, man i den Anledning siger: „Det er en Communalbyrde, en Byrde, som enhver Stad maa finde sig i“ og saa fremdeles. Men i den Anledning maa jeg dog allersørst tillade mig at tilføie, at denne „Communal-Byrde“ er der en ganske egen Bestemmelse forbunden med, og det er den, at den omhandlede Stad fremdeles skal ligge paa Bagt der, hvor Borherre nu engang har lagt den som paa Bagt, paa Rigets Grændser selv, altsaa være særdeles udsat for ethvert fjendtligt Angreb, men udsat for — thi i Almiudelighed har Hæren andetsteds at gjøre — Fjendens Skud og Ild, og derfor da ogsaa fremdeles som hidtil være belavet paa, at enhver af dens Borgere, naar han Intet har at gjøre med Ordenen i det Indre, kan vente at finde sin Plads anvist paa Byens Bolde eller foran dem i den nye Befæstningslinie, som skal anlægges, eller foran denne nye Befæstningslinie